



4 antrenori români despre jocurile C.M.

Înainte de desfășurarea semifinalelor C. M. de fotbal, antrenorii români care au urmărit meciurile preliminare și sferturile de finală s-au înapoiat la Londra. Jucătorii grupei A de la Londra au fost urmăriți de antrenorii N. Petrescu și Tr. Ionescu. La partidele de la Birmingham și Sheffield a asistat I. Oană, la cele din grupa C au fost prezenți A. Niculescu și C. Tească, iar la cea de a 4-a grupă întâlnirile au fost vizionate de C. Cernăianu și E. Lucaci.

Antrenorii români au avut la Londra, la Hotelul „Dominion”, o ședință de lucru, la care a participat și președintele F.R.F. tov. Gh. Popescu și în cadrul

căreia ei au arătat modul cum au urmărit jocurile și au îndeplinit planul de observații și informare înlocuit de federație.

Revista noastră a folosit acest prilej și a organizat o „masă rotundă” ad-hoc, la care antrenorii N. PETRESCU (grupa A), I. OANĂ (grupa B), C. TEĂSCĂ (grupa C) și C. CERNAIANU (grupa D), ne-au împărtășit, pe scurt, unele impresii.

Le facem loc în coloanele revistei, socotind că ele vor fi interesante și utile nu numai pentru cititori ci și pentru antrenorii noștri, în această perioadă de vacanță fotbalistică internă.

Iată cele 5 întrebări și răspunsurile la ele, în rîndurile de mai jos:

1 Care a fost nivelul fotbalului practicat de echipele pe care le-ați urmărit?

N. PETRESCU: Nivelul de măiestrie al formațiilor din grupa A a fost pe jumătate așteptat, dacă luăm ca etalon nivelul C. M. din 1958, din Suedia, pe care, de asemenea, l-am urmărit. Scăderea se datorează intreruperilor frecvente ale acțiunilor, circulației reduse în teren, erorilor în adresa paselor, jocului îngheșuit pe centru și în special ritmului de joc redus. Cea mai ridicată măiestrie am arătat-o uruguayenii, dar — ca randament și regularitate — ei au fost depășiți de englezi. Ca valori individuale, cei mai buni mi s-au părut: Troche, Rocha (Uruguay), Diaz (Mexic), J. Charlton și Moore (Anglia) — pentru apărare, Bobby Charlton — un Di Stefano cu șut mai bun, Hauser (Franța), Cortez (Uruguay) și Padilla (Mexic) dintre atacanți.

I. OANĂ: Nivelul de joc al grupei B a fost satisfăcător. Ar fi putut fi bun sau chiar foarte bun, dacă miza meciurilor n-ar fi influențat negativ, dacă echipele n-ar fi lăsat uneori friu liber temperamentului și durității. În această privință tonul l-au dat fotbalistii argentinieni. Ei au jucat dur; Albrecht a fost eliminat, ca și căpitanul echipei, Rattin, în „sfertul de finală” cu Anglia. Cea mai completă echipă mi s-a părut cea a R.F. Germane, la care s-au îmbinat foarte bine tehnica și forța. La aceasta se adaugă valoarea mare a cîte unui jucător în fiecare compartiment. Dintre jucători, luăm individual, mi-au plăcut: Hötig, Weber și Beckenbauer (R.F.G.), Marzolini și Rattin (Argentina) dintre apărători; Held, Seeler (R.F.G.), Sanchis (Spania), Kuhn și Bani (Elveția) dintre atacanți.

C. TEĂSCĂ: Față de 1962 nivelul de măiestrie atins de partidele grupei C, a fost în creștere. S-a remarcat o îmbunătățire sub aspectul concepției de joc, căci echipele Portugali, Ungariei și Braziliei au jucat pentru spectacol și pentru finalizare. (De altfel, în această grupă s-au înscris 21 de goluri!). Îndemînarea tehnică nu mai are secrete pentru cei mai mulți din jucătorii pe care i-am văzut. Jucătorii au luptat pentru a părăsi terenul, învinși sau învingători, cu fruntea sus. Dar măiestria colectivă a atins culmi de neabătut datorită faptului că în această

grupă au evoluat stele de primă mărime ca: Eusebio, Torres, Augusto și Simoes (Portugalia), Pelé, Rildo, Jairzinho, Silva (Brazilia), Bene, Farkas, Albert, Kaposzta, Sepesi (Ungaria).

C. CERNAIANU: În seria pe care am urmărit-o, U.R.S.S. a prezentat formația cea mai completă. Sovieticii s-au remarcat prin elasticitate în joc și execuții tehnice de bun nivel. Fotbalistii sovietici au reușit să facă față — și chiar să-l întrecă — unor adversari de valoare recunoscută, ca cei italieni. M-a impresionat în special Cislenco, care l-a depășit pe Facchetti. Echipa R.P.D. Coreene a arătat și ea o tehnică bună, a pasat cu adresă, a arătat o circulație rapidă în teren. Dintre jucători mi-a plăcut virtul de atac Kim Bong-hvan despre care pot spune că a fost cel mai bun înaintaș din grupă. Formația italiană a jucat foarte defensiv, cu numai 2 virfuri de atac. Elveția a prezentat o formație modestă. Dintre jucători mi-au plăcut mai ales: Iașin, Sesternev, Voronin, Cislenco, (U.R.S.S.), Salvatore și Lodetti (Italia), Leonel Sanchez (Chile) și atacantul coreean Kim Bong-hvan.

2 Ce concepție de joc au manifestat aceste echipe?

N. PETRESCU: Din cele 4 echipe care au evoluat la Londra, echipa Angliei a avut o concepție de joc ofensivă. Cu regret am constatat că — pe lângă echipele Uruguay și Mexic — și formația Franței se alătură concepției defensive. Uruguay nu a arătat numai așezarea „beion” ci și ideea pasivității în joc, adică a plimbării mingii pentru a nu da posibilitatea adversarului să dea gol. Dacă la aceasta adăugăm și jocul dur al Argentinei, văzut în „sfertul” de la Wembley, înseamnă că se creează pericolul ca fotbalul să se înscrie pe o latură total negativă.

Este interesant de remarcat că fotbalistii francezi au cerut antrenorului lor, Guérin, ca în meciul cu Anglia să le dea voie să practice jocul lor obișnuit. Ei au jucat în acest meci ofensiv și au făcut cel mai bun meci de pînă atunci dar, din păcate, rănirea a doi jucători nu le-a permis să obțină și un rezultat mai bun.

I. OANĂ: Echipele pe care le-am văzut au fost preocupate de concepția de joc combinată. Cînd a fost cazul, ele s-au apărut sau au atacat. Cel mai bine a aplicat această concepție echipa R.F.G. Ea a reușit să

fie formația cu cele mai puține goluri primite, dar să și marcheze cele mai multe goluri.

Participarea jucătorilor uruguayeni a fost permanentă în acțiuni defensive și acțiuni ofensive. În organizarea atacurilor, ei au părut simpliști, dar în realitate au fost foarte eficași prin jocul lor în adîncime, pe spațiul cel mai puțin aglomerat.

C. TEĂSCĂ: Concepția manifestată în grupa C a fost axată pe 4-2-4 cu tendința superofensivă, lăsîndu-se să se manifeste personalitatea creatoare a jucătorilor. Cea mai ofensivă s-a dovedit a fi echipa R. P. Ungare care a adus în atac 7-8 jucători. Și Brazilia a făcut-o, dar viteza de joc a acesteia a fost mai scăzută. Din punct de ve-

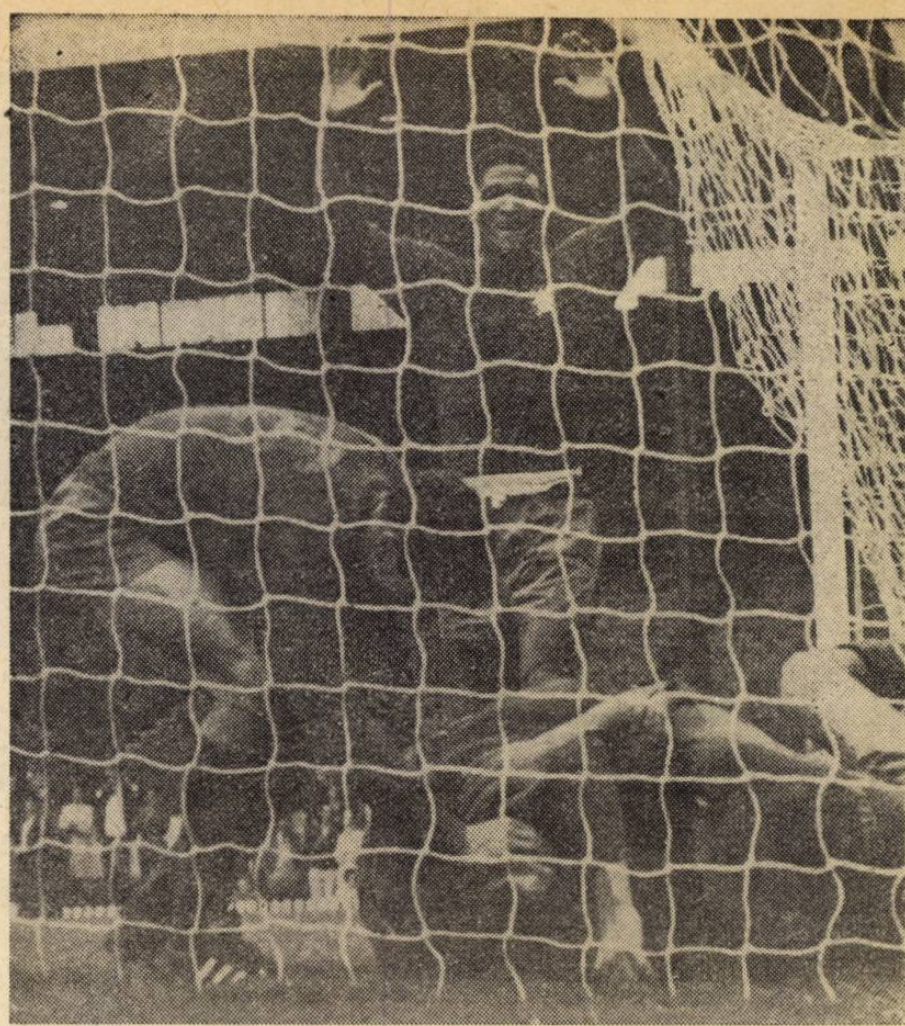
CINCI ÎNTREBĂRI ÎN JURUL MESEI ROTUNDE

dere defensiv, evoluția echipei braziliene s-a caracterizat într-un joc de zonă.

Combinațiile au avut farmec și în ce privește organizarea atacurilor. Ele au fost făcute, fie prin centrarea balonului în zig-zag, fie prin acțiuni individuale. Unele goluri înscrise, ca de pildă acelea ale lui Farkas, Rildo sau Bene și Eusebio (2) au fost adevărate bijuterii.

C. CERNAIANU: Caracterizarea concepției de joc a grupei D se poate împărți în două categorii: ofensivă (U.R.S.S. și R.P.D. Coreeană), defensivă (Italia și Chile). Formația U.R.S.S. a avut o concepție elastică de joc, 4-3-3. Ceea ce a surprins însă a fost unora și prezența în atac a jucătorului „maturator” (Sesternev). Elasticitatea sovieticilor a constă în aceea că ei au trecut cu multă ușurință de la faza ofensivă la cea defensivă atacînd sau apărîndu-se cu un număr supranumeric de jucători.

Jocul echipei R.P.D. Coreene a fost asemănător jocului sovieticilor. Italienii au acționat după sistemul lor bine cunoscut, cu apărare aglo-



BUCURIA GOLULUI ÎNSCRIS... Jucătorii portughezi s-au prăvălit peste August (golul) în poarta formației bulgare. Eusebio își exprimă fericirea ridicînd b

merată, cu „libero”, cu marcaj om la om, lăsînd în atac două virfuri.

3 Au apărut noutăți tehnice și tactice față de C.M. anterioare?

N. PETRESCU: Nici o noutate tehnică față de C.M. din 1958 dar am văzut extinderea unei trăsături moderne în ceea ce privește transmiterea mingii, în care se îmbină înșelarea adversarului prin fente, și „palmuirea” mingii, schimbarea direcției față de deplasarea jucătorilor. De asemenea, folosirea loviturii mingii cu exteriorul labei piciorului din direcția transmișiei mingii. Rocha (Uruguay), Diaz și Padilla (Mexic), Bobby Charlton (Anglia), Hurst și Stiles (Anglia) au făcut bine această execuție.

În privința manevrelor tactice, am remarcat utilizarea într-un procentaj mai ridicat a trecerii mingii de la o extremă la cealaltă, așa cum au procedat englezii Bobby Charlton și Stiles.

I. OANĂ: Majoritatea jucătorilor pe care i-am văzut folosesc sau controlează mult minge cu piciorul stîng, mai bine spus manevrează mingea cu stîngul și o lovesc apoi cu piciorul drept, foarte puternic. În această privință s-au remarcat spaniolii și argentinienii, dar în general jucătorii lovesc balonul cu ambele picioare și cu toate părțile labei piciorului. Depășirea adversarului cu trecerea mingii pe deasupra și apoi cu preluare și schimbare de direcție bruscă, se practică în mod consecvent de către argentinieni și spanioli. Am văzut, de asemenea, aglomerarea jocului pe o zonă, pentru ca apoi să se facă transmiterea surprinzătoare pe partea opusă unde apar jucători liberi, cu mari posibilități de acțiune. Argentinianul Marzolini a fost as în asemenea tactică. Multe acțiuni au fost construite în zig-zag, cautîndu-se posibilitatea trimiterii pasei decisive jucătorului aflat în poziția cea mai favorabilă.

C. TEĂSCĂ: S-a generalizat lovirea balonului sub formă de „palmuire” cu exteriorul și virful piciorului. De aici a rezultat: centrarea perfectă a balonului „un-doi-uri, triungiuri și pase în deviere.

În acest mod de joc au excelat fotbalistii brazilieni, portughezi și maghiari.

Mai este de remarcat faptul că la apărători tehnica fentei a evoluat mult, ea apropiindu-se de fișeala înaintașilor, ceea ce face ca în joc să nu știi cine e fundas, mijlocas sau înaintaș în momente ofensive.

C. CERNAIANU: Disputa pentru calificare a fost atît de aprigă, încît ea a diminuat mult din calitățile tehnice și tactice ale jocului. Jucătorii de mare clasă ca Mazzola, Rivera, Bulgarelli (Italia), Banișevski (U.R.S.S.), Landa (Chile) s-au „chinuit” în rezolvarea unor procedee tehnice simple, tocmai datorită crîspării. În evoluția echipei U.R.S.S. am constatat că aceștia folosesc uneori o concentrare pe unele porțiuni de teren, în scopul creării de culoare în care să se pătrundă la finalizare.

4 Ce părere aveți despre disciplina jucătorilor și a echipelor?

N. PETRESCU: A fost în general o serie disciplinată. Cum însă în orice echipă există și jucători mai nervoși sau cu joc mai dur, fireș-

te, și aici am avut astfel de exemple: Stiles și Cohen (Anglia), Gonçalves (Uruguay). Trebuie să deosebim însă jocul dur de cel athletic, cu corpul, pe care l-au practicat englezii, și pe care regulamentul îl permite. Într-o competiție ca acest turneu final, te poți aștepta la joc dur, dar nu la violență și lovituri intenționate. Mi-a plăcut faptul că arbitrii au fost energici și au vegheat la desfășurarea normală a meciurilor.

I. OANĂ: Jocurile au fost în general „tari” dar singura echipă care a depășit regulamentul a fost Argentina. Celelalte formații s-au prezentat corespunzător din acest punct de vedere. Cea mai disciplinată echipă a fost cea a R.F. Germane, care a dat dovadă de un excelent echilibru nervos.

C. TEĂSCĂ: În grupa C, disciplina a fost la nivelul jocurilor, adică bună. Accidentările lui Pelé și Meszöly au fost întâmplătoare, n-au pornit din rea voință. Constatările pozitive asupra disciplinei derivă din însăși concepția superioară asupra jocului, manifestată de echipele respective.

C. CERNAIANU: Deși a fost seria în care s-au înregistrat mari surprize, disciplina a fost bună. Italienii — care au suferit o eliminare de răsuret — au arătat, spre lauda lor, că știu să și piardă. O excepție de la regula generală a unei comportări disciplinate au constituit-o chilienii, în special Figueroa.

5 Ce alte aspecte interesante ați mai reținut din desfășurarea partidelor?

N. PETRESCU: Tensiunea nervoasă a constituit un element important în determinarea calității jocului și bineînțeles în ceea ce privește rezultatul. Anglia a intrat în competiție cu o stare de nervi atît de mare încît nu și-a revenit nici pînă în sferturile de finală. În opoziție cu englezii, uruguayenii au acționat foarte destins. De altfel, ei au făcut o pregătire specială în acest scop. Stadionul Wembley, prin construcția lui, are o rezonanță deosebită, amplificînd la maximum zgomotul tribunelor. Publicul englez, foarte atașat echipei, și-a încurajat continuu „idolii”, scandînd neîntrepuț: „England, England!”.

I. OANĂ: Vreau să subliniez starea excepțională a terenurilor, pentru care gazdele au un adevărat cult. Gazon foarte bun, drenaj excelent. Terenurile de joc au fost pregătite în fiecare zi. Asemenea terenuri favorizează tehnica. Și o altă remarcă: toate terenurile pe care le-am văzut, chiar și cele anexe, pentru antrenament, au instalație pentru nocturnă.

C. TEĂSCĂ: Subliniez faptul că echipele au schimbat foarte mulți jucători de la un meci la altul. Recordul l-a bătut Brazilia, care pentru meciul cu Portugalia, a schimbat 9 jucători. Urmează Elveția cu 8 și Italia cu 7.

C. CERNAIANU: O remarcă în legătură cu „încălzirea”. Echipele U.R.S.S., R.P.D. Coreene și Chile au făcut pe teren „încălziri” de cîte 10-15 minute. Italienii, în schimb, n-au făcut „încălzirea” așa cum înțelegem noi, ci au folosit la cabină niște substanțe unguente, așa numite „revulsine”, cu care s-au masat înainte de joc.



U.R.S.S. — UNGARIA 2-1. Extrema stîngă a echipei sovietice, Parkuian, înscrie cu capul al doilea gol, cel al victoriei

Foto BIPPA

Relatările asupra Campionatului mondial continuă în paginile 8 și 12.

ARC
E. C.